

РЕШЕНИЕ

№ 4987

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.07.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **3952** по описа за **2013** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228, вр.чл.225 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл. 14, ал.3, изр.5-то от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ЗСПЗЗ/.

С Решение № I-41-219/08.02.2013 г., постановено по гр. дело №14805/2012 г. по описа на Софийски районен съд, СРС, I ГК, 41-ви състав е отменил, като незаконосъобразно, по жалба на Е. П. Г., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], ул.Ф. Н., 29, ет.1, Решение № 264Б от 08.03.2012 г. на ОБЩИНСКА СЛУЖБА по "ЗЕМЕДЕЛИЕ" - Нови Искър, постановено по преписка по заявление вх.№ ВР264Б/23.01.2006 г., на основание чл.19, ал.8 от ППЗСПЗЗ, с което е било определено на наследниците на М. М. Г. правото на обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху земеделски земи с площ от 4.100 дка, IV категория х 877лв./дка на стойност от 3596.00 лв. и е върнал преписката на ОСЗ Нови Искър за съобщаване на постановеното по реда на чл.18ж, ал.1 от ППЗСПЗЗ Решение на ОбСЗ „Нови Искър“ № ВР264/17.02.2012 г. на заявителите при спазване разпоредбата на чл.18ж, ал.6 от ППЗСПЗЗ и произнасяне по реда на чл.19, ал.8 от ППЗСПЗЗ при съобразяване с указанията на съда, изложени в мотивите на настоящото решение.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.14, ал.3, изр.5 от ЗСПЗЗ е оспорено от ОБЩИНСКА СЛУЖБА по "ЗЕМЕДЕЛИЕ" - Нови

Искър, с искане да бъде отменено. Изразеното с жалбата несъгласие е аргументирано с твърдение, че обратно на приетото от СРС, Решение №ВР264/17.02.2012 г. било влязло в сила. Същото било връчено на В. В. Р.-пълномощник на заявителя А. П. С. по законния ред на 02.03.2012 г. от служител на ОСЗ. За установяване на това обстоятелство към жалбата са приложени писмени доказателства. Допълнително се сочи и това, че претенциите на бившите собственици за по-високи цени по същество били неоснователни.

Ответникът по жалбата-Е. П. Г. не депозира писмен отговор по жалбата в срока по чл.163, ал.2 вр.чл.228 от АПК.

В о.с.з. пред Административен съд- София град, жалбоподателят и ответникът не се представляват.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава становище за неоснователност на касационната жалба

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.209 от АПК, вр.чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, имащи право на касационна жалба, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че жалбоподателят Е. П. Г. е наследник по закон /дъщеря/ на М. М. Г., поч. на 11.11.1966 г. С Решение № ВР264/17.02.2012 г. ОбСЗ Нови Искър е отказала възстановяване на правото на собственост на наследниците на М. М. Г. върху нива с площ от 4.100 дка, IV категория, съставляваща имот № 100544, кад. лист № 137 по помощен кадастрален план от 2004 г., находяща се в местността „Д.“ в землището на В..

Не са ангажирани доказателства за връчване на постановления административен акт и оспорването му по съдебен ред. Налице е отбелязване за връчване, извършено лично срещу подпис на 02.03.2012 г. без посочване имената на заинтересованото лице.

На 08.03.2012 г. /преди изтичане срока за обжалване на решение № ВР264/17.02.2012 г. на ОбСЗ Нови Искър, постановено по реда на чл.18ж, ал.1 от ППЗСПЗЗ/ е било постановено оспореното пред СРС Решение № 264Б от 08.03.2012 г. на ОбСЗ- Нови Искър по преписка по заявление вх.№ ВР264Б/23.01.2006 г., с което е било определено на наследниците на М. М. Г. правото на обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху земеделски земи с площ от 4.100 дка, IV категория х 877лв./дка на стойност от 3596.00 лв.

От приетото по делото заключение, СРС е приел за установено и това, че определеното обезщетение по Решение № 264Б от 08.03.2012 г. на ОбСЗ Нови Искър не съответства на стойността на земеделската земя, собствеността върху която не може да бъде възстановена определена по реда на Наредбата на МС за условията и реда за установяване на текущи пазарни цени на земеделските земи.

При така приетото от фактическа страна, за да постанови оспореното решение, СРС извел изводи, че предмет на производството по чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ може да бъде само законосъобразността на определеното от ОСЗ дължимо обезщетение, което следва да се определи съобразно механизмите на НУРУТПЗЗ по арг. на чл. 36, ал. 2 от ЗСПЗЗ.

Правното основание за издаване на решението по чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ било друго влязло в сила решение- това по чл. 18ж, ал. 1 от ППЗСПЗЗ, с което се признава право на собственост върху съответната земеделска земя, но се отказва реалното ѝ възстановяване. След влизане в сила на решението по чл. 18ж, ал. 1, във вр. с чл. 10б от ЗСПЗЗ /постановено въз основа на приключили процедури по чл. 11 от ППЗСПЗЗ и чл. 13 и 13а от ППЗСПЗЗ/ и въз основа на него, се постановява решението за определяне на стойността на дължимото обезщетение по реда на чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ. След влизане в сила на решението по чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ се постановява решението по чл. 19, ал. 17 от ППЗСПЗЗ.

С оглед на посоченото в оспореното пред него решение-Решение № 264Б от 08.03.2012 г. на ОбСЗ „Нови Искър“, че е издадено на основание влязло в сила решение на ОбСЗ „Нови Искър“ по чл. 18ж, ал. 1 от ППЗСПЗЗ- № ВР264/17.02.2012 г., СРС е приел, че последното е решението по чл. 18ж, ал. 1 от ППЗСПЗЗ и, че то не е влязло в сила. Извода си за последното е аргументирал с това, че от събраните писмени доказателства не се установявало да е изпълнено изискването на чл.18ж, ал.6 от ППЗСПЗЗ чл.18ж, ал.6 от ППЗСПЗЗ-решението да е съобщено на заявителите по реда на ГПК. Макар и в края на текста да бил положен подпис за връчване на 02.03.2012 г. на дадено лице, което е положило и своя подпис, по делото не се установило от една страна, че това е заявителя по образуваната преписка или някой от останалите заинтересовани лица, а от друга -че към датата на постановяване на оспорваното решение- 08.03.2012 г. да е бил изтекъл сочения в чл.18ж, ал.6 от ППЗСПЗЗ срок от 14 дни и решението да е било влязло в сила.

С тези съображения, СРС извел решаващия си извод, че оспореното пред него решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а преписката -връната на ОбСЗ „Нови Искър“ за извършване на действия по съобщаване на постановеното решение по чл.18ж, ал.1 от ППЗСПЗЗ и стабилизирането му като окончателен акт за произнасяне на административния орган по реда на чл.19, ал.8 от ППЗСПЗЗ.

Решението е валидно и допустимо, но неправилно, поради допуснатото съществено нарушение на съдопроизводствените правила-чл.171, ал.4 и чл.142, ал.2 от АПК, довело и до нарушение на материалния закон-чл.209, т.3 от АПК, по следните съображения:

1. Наследници на М. М. Г. и заявители в реституционното производство са А. П. С., Е. П. Г., Л. Б. П., Т. Д. Г. и Е. П. В. / Удостоверение за наследници №000233/22.02.2010 г. -л.3 от досието на гр.дело №14805/2012 г./

2. Всички те са представлявани в реституционното производство от пълномощник-В. В. И., впоследствие, с променено фамилно име- Р. /л.35, л.36 и л.117 от делото на СРС/

3. Решение № ВР264/17.02.2012 г., в съответствие с отразеното върху него е било съобщено на 02.03.2012 г., като встрани от датата е положен подпис, който е видим ясно на приложеното заверено копие на решението /л.31 от делото на СРС/, но името под подписа е „изрязано“ при копирането.

а/ И без специални знания, е очевидно, че подписът съвпада с този на пълномощника В. Р., съдържащ се в множество приети по делото писмени доказателства.

б/ Ако за СРС е съществувало съмнение и в съответствие с чл.171, ал.4 от АПК е следвало да даде указание на ответника в производството пред него, да представи четливо заверено копие от Решение № ВР264/17.02.2012 г., в частта относно отбелязаното върху него съобщаване, каквото в действителност е приложено към

касационната жалба до АССГ.

в/ Като не е направил това, СРС е допуснал съществено процесуално нарушение, довело до непълнота на доказателствата. Непълнотата на доказателствата не е касационно основание, но само когато не е резултат от допуснато от съда съществено процесуално нарушение.

г/ Предвид така изложеното, обратно приетото от СРС, Решение № ВР264/17.02.2012 г. е било съобщено надлежно за всички заявители на 02.03.2012 г., чрез пълномощника им В. Р. и от 03.03.2012 г. е започнал да тече 14-дневният срок за оспорването му.

3. Действително оспореното пред СРС решение- Решение № 264Б от 08.03.2012 г. е било издадено преди изтичането на 14-дневния преклузивен срок за оспорването на Решение № ВР264/17.02.2012 г. -16.03.2012 г. /петък, присъствен ден/

4. Жалбата до СРС срещу Решение № 264Б от 08.03.2012 г., чрез ответника, е била подадена обаче след изтичането на този срок-21.03.2012 г., в случая При това положение, след като в нея не се е твърдяло и по делото са липсвали данни Решение № ВР264/17.02.2012 г. да е било съдебно оспорено, СРС е следвало да приеме, че последното е влязло в сила. Още повече, предвид обстоятелството, че процесуалното представителство по делото е било осъществено от пълномощника В. Р..

5. Преценката за съответствието на оспорения акт с материалния закон се осъществява към момента на издаването му /чл.142, ал.1 от АПК/, но съдът е длъжен да съобрази новите факти, настъпили след издаването на акта /чл.142, ал.2 от АПК/. Затова влизането на Решение № ВР264/17.02.2012 г. в сила на 17.03.2012 г. е факт, настъпил след издаването на оспореното пред СРС решение-08.03.2012 г., който е следвало да бъде съобразен при преценката на неговата законосъобразност.

6. Предвид изложеното, оспореното решение следва да бъде отменено, а делото-върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

7. Въпреки че в оспореното решение на СРС се съдържат фактически установявания за неправилно определен размер на дължимото обезщетение, касационната инстанция не може да осъществи правомощието си по чл.222, ал.1, вр. ал.2, т.2 от АПК и да реши делото по същество, поради действието на забраната за влошаване положението на обжалвания-ОСЗ Нови Искър.

Мотивиран така и на основание чл.221, ал.2, предл.2-ро от АПК и чл.222, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № I-41-219/08.02.2013 г., постановено по гр. дело №14805/2012 г. по описа на Софийски районен съд

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :